

Училишниятъ звънецъ звънѣше за влизане.

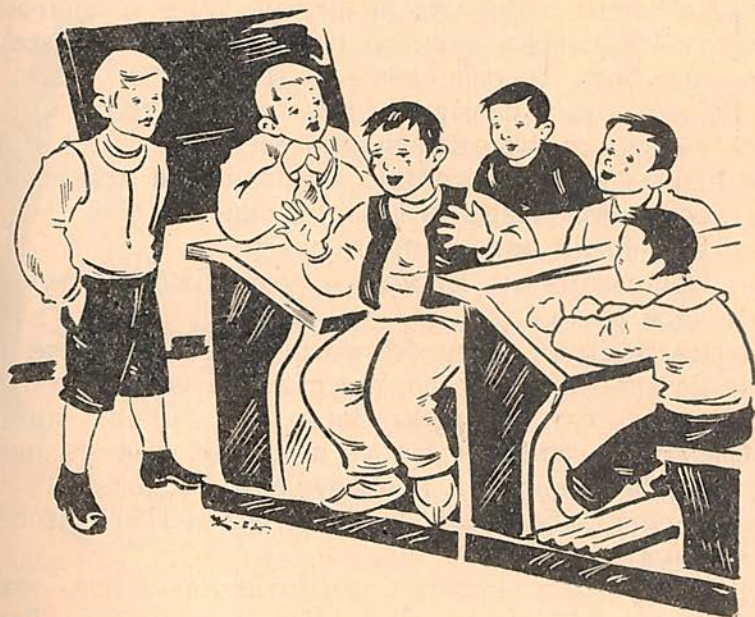
И Дѣлчо тръгна къмъ училището. Водѣха го за ржце две момчета, нови Дѣлчови другари. Други ученици вървѣха следъ тѣхъ и всички гледаха да сж близо до Дѣлчо...

Всички го обичаха вече.

Дѣлчо стана ученикъ. Ходѣше редовно всѣки день на училище. Той разбра, че всички ученици отъ день на день все повече го обикватъ. Всички не само отъ неговото отдѣление, а и отъ другитѣ отдѣления, и по-голѣмитѣ отъ него. Всички взеха неговата страна срещу Васко. Всички го викаха да играе съ тѣхъ.

Васко стоеше на страна самичъкъ, не го приемаха въ игритѣ, никой не искаше да играе съ него.

И учителитѣ забелязаха какъ децата обикнаха извед-

нажъ селянчето. А Дѣлчовиятъ учителъ захвана често-често да го хвали предъ цѣлото отдѣление, че е най-внимателенъ и послушенъ, че е умно и чисто момче. Той го водѣ дори въ учителската стая и тамъ Дѣлчо предъ всички учители разказа една хубава и весела приказка. А приказки Дѣлчо знаеше много. Той ги бѣше слушалъ отъ баба си и ги разказваше тѣй хубаво и тѣй майсторски, като че ли баба му сама ги разказваше.